

Čís. 7147.

Vyrovnačí soud nemůže rozhodovati o rekursu do usnesení, jímž bylo odepřeno potvrzení vyrovnání. Ve vyrovnačím řízení není opravného prostředku rozkladu.

Věřitel, jenž hlasoval proti potvrzení vyrovnání, nemůže napadati usnesení, jímž bylo odepřeno potvrzení vyrovnání, třebaž nesouhlasil s důvody usnesení.

(Rozh. ze dne 14. června 1927, R I 467/27.)

V y r o v n a č í s o u d odepřel usnesením ze dne 21. prosince 1926 potvrditi vyrovnání, ježto dlužnice nezaplatila ani nezajistila nákladů a poplatků vyrovnačího řízení. Dlužnice podala do tohoto usnesení rozklad, jemuž vyrovnačí soud usnesením ze dne 25. ledna 1927 vyhověl a vyrovnání potvrdil. R e k u r s n í s o u d k rekursu věřitele Jana Ř-a změnil napadené usnesení v ten rozum, že nevyhověl rozkladu dlužnice a uložil prvému soudu, by další zařídil po zákonu o stížnosti dlužnice. D ů v o d y: Podle § 176 třetí odstavec konk. ř. může soud vyrovnačí neb vyrovnačí komisař rekursu sám vyhověti, pakliže jejich rozhodnutí neb opatření bez újmy některého z účastníků může býti změněno. Tohoto případu však zde není. Usnesením ze dne 21. prosince 1926 bylo odepřeno potvrditi vyrovnání mezi dlužnicí a jejími věřiteli. Z tohoto usnesení mohli někteří z účastníků zejména oni, kteří hlasovali proti přijetí vyrovnání nabýti práv ve smyslu § 56 (4) vyr. ř. Když tomu tak, nemohl prvý soud toto své usnesení k rozkladu již změnit a mohlo se tak státi jenom ke stížnosti, kterou také dlužnice do usnesení ze dne 21. prosince 1926 podala. Napadené usnesení nehoví tedy ustanovení § 63 vyr. ř. § 176 třetí odstavec konk. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Opravným prostředkem proti potvrzení vyrovnání a proti odepření jeho potvrzení jest podle § 52 vyr. ř. rekurs. Zákon nezná opravného prostředku rozkladu. Ovšem okolnost, že dlužnice opravný prostředek proti usnesení vyrovnačího soudu ze dne 21. prosince 1926, jímž bylo odepřeno potvrditi vyrovnání, označila jako rozklad, nemohla jí býti, už podle § 84 druhý odstavec c. ř. s. na újmu, zejména, když sama jej označovala případně také rekurssem a bylo z něho patrné, že jde jen o rekurs. Jde jen o otázku, zda o rekursu tom byl oprávněn rozhodovati vyrovnačí soud sám, jak tento vyslovil ve svém usnesení ze dne 25. ledna 1927, či zda k rozhodnutí rekursu byl příslušným vrchní zemský soud, jak míní napadené usnesení. Souhlasiti jest s názorem napadeného usnesení. Podle § 176 třetí odstavec konk. ř., který platí podle § 63 vyr. ř. i pro vy-

rovnací řízení, může vyrovnací soud vyhověti rekursu, může-li jeho opatření býti změněno bez újmy pro některého účastníka. Případu takového tu však není, jak právem uvádí napadené usnesení, když není ani myslitelná změna usnesení odpírajícího potvrzení vyrovnání bez újmy pro některého účastníka (Bartsch-Pollak II. str. 285). Neboť tím, že vyrovnací soud vyhověl rekursu dlužnice, pomohl ovšem tomu účastníku vyrovnání, který rekurs vznesl, avšak zároveň poškodil jiného účastníka vyrovnání v jeho právech, totiž toho, který, jako stěžovatel Jan Ř., hlasoval proti vyrovnání a měl tudíž zájem na tom, by nedošlo ku potvrzení vyrovnání. Změna usnesení vyrovnacího soudu, jímž bylo odepřeno schváliti vyrovnání, stala se tudíž na újmu tohoto účastníka, tedy neprávem a opravňovala ho, by napadl rekusem usnesení, vyslovivší změnu. Důvody, pro které odepírá dovolací rekurs stěžovateli Janu Ř-ovi právo k rekursu, nemohou obstáti již proto, že tomuto jako vyrovnacímu věřiteli, jenž hlasoval proti vyrovnání, tedy mu odporoval, nepřislušelo podle § 52 vyr. ř. právo napadati usnesení vyrovnacího soudu, jímž bylo odepřeno potvrzení vyrovnání. Napadati pak toliko důvody tohoto usnesení, nebyl vyrovnací věřitel oprávněn, když zákon připouští právo rekursu (§ 514 c. ř. s.) jen do usnesení, které tuto znělo na odepření potvrzení vyrovnání. Poukaz dlužníkův na ustanovení § 520 druhý odstavec c. ř. s. nedopadá, ježto jím není řečeno, že předmětem rekursu mohou býti toliko důvody usnesení samy o sobě. Námitka dovolacího rekursu, že příslušnost vyrovnacího soudu k vyřízení rekursu byla dána už tím, že snad šlo toliko o usnesení, které se vztahuje jen k řízení sporu, nemá opory ani ve stavu věci ani v zákoně. Jest zřejmým, že šlo o usnesení, kterým bylo podle § 50 čís. 4 vyr. ř. odepřeno potvrzení vyrovnání, tedy o rozhodnutí o věci samé, které lze napadati jen způsobem v § 52 vyr. ř. stanoveným. Pokud dovolací rekurs napadá vývody rekursu vyrovnacího věřitele Jana Ř-a, kterými tento z věcných důvodů brojil proti usnesení vyrovnacího soudu, jímž bylo rozkladu dlužnice vyhověno, netřeba se jeho úvahami obírat, ježto jde jen, jak již shora řečeno, o rozhodnutí otázky, který soud byl oprávněn rozhodnouti o rekursu, podaném dlužnicí do usnesení vyrovnacího soudu, odpírajícího potvrzení vyrovnání. Tuto otázku bylo zodpověděti podle hořejších úvah ve prospěch napadeného usnesení. Nelze také spatřovati podstatnou vadu v tom, že napadeným usnesením byla poukázána první stolice, by o rekursu dlužnice zavedla řízení zákonem předepsané, neboť poukaz ten jest důsledkem jinak správného názoru rekursního soudu.

Čís. 7148.

Pozemková reforma.

Byla-li na pozemek, při něm bylo poznamenáno obmezení, že ku zcizení jest třeba schválení Státního pozemkového úřadu, povolena exekuce vnučenou dražbou, jde o nezákonnost podle § 39 čís. 2 ex. ř., k níž dlužno hleděti z úřadu.